

confiança, que donen aquelles Germanes. Ara són pocs els que comprenen la falla que faran, car si tothom n'estés ben convençut, no s'hauria pas permès la marxa de la nostra vila a una institució la permanència de la qual entre nosaltres, fou tan útil a tots els estaments socials. Un altre dia, quan no hi serem a temps, aleshores tots els arbucians comprendran la niciesa d'un egoïsme desmesurat que, després d'uns anys de vida raquítica, ha forçat a les Gnes. Veïladores a donar un trist adéu-siau a la nostra xamosa vila.

Ens consta que han sigut abastament els arbucians que, aquests últims dies, han palesat el sentiment que tenien per la seva marxa. Nosaltres també la sentim de debó i en donar un trist adéu-siau a les Gnes, que han esmerçat la seva vida i la seva salut en la cura dels nostres malalts, les hi volem exterioritzar el nostre profund agraïment, anhelant que, en son nou desí, tinguin més sort que no han tingut en la nostra població.

Roses

Quan eren d'or els ceps i rèien els camins,
caigut pel pes dels anys el vell roser s'ha mort.
Ja no ens darà més flors ni ens portarà el recort
d'un temps, llevant remot, que rèiem i érem nins.

No en parlarà d'amor ni sorprendrà més besos
de oms llavis porucs damunt del teus, encesos;
ni sentirà mos cants ni escoltarà tos crits
ni reviurà amb l'encís que donen els teus dits.

En el recó amagat, on era, del jardí
mai més son flaire dolç vindrem a recullí
ni el teu piixer durà ses roses de foc d'or
que embaumen l'esperit: El vell roser s'ha mort.

No tinguis, però, cap dol que quan, passat l'hivern
retorni amb el bon temps l'esquix del foc etern
i sigui, ja, granat el fruit del nostre amor
totjust ara flotit damunt ton arbre d'or,
veurem del vell roser les roses trasplantades
al rostre del fillet. I tot seran besades!

RAFEL VILÁ i BARNILS